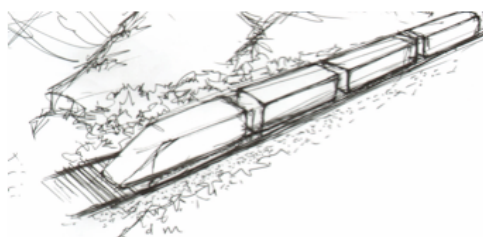


Onkraj utopije



2051

UTOPIA IRAGAN

- EKAITZ GOMENETXEA CERESIDA -

drugebesede
|||

bestehitzak
|||

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union



Onkraj utopije

2051

otherwords

|||||Wordopias

Visoko zgoraj lebdijo štrenasti oblaki in na modrem nebu izrisujejo venomer spreminjajoče se vzorce. Pod sunki južnega vetra se iz njih na nebesnem obloku spletajo kodrasti prameni. Ognjena krogla, ki visi nad obzorjem, obarva svod v paleto odtenkov. Barve jutranje zarje počasi napolnijo prostrano nebesno platno. Rdečkasto vijolična. Svetlo oranžna. Razlijeta se rumena in modra. Spreminjajo se in razraščajo kot v akvarelu naslikane okrasne vitice, lesketajo se in bleščijo med plesanjem po strehi sveta. Odsevi in sence nalahno poplesujejo po kovinsko modri gladini morja.

Sonce tali sneg na oddaljenih vrhovih.
Podivjan hudournik dere v dolino z neustavljivim tokom.

Daleč stran, na drugi strani prostrane pokrajine se z veliko hitrostjo premika črna pika. Sledi določeni liniji, nato pa za seboj sproti briše lastno sled. Drsi nad površjem, ne da bi se dotikala tal. Čez vse grmičevje. Pod vsemi oblaki. Kakor kača se zvija po pokrajini. Čez travnato planoto ji sledi oblak vzalovanega zraka. Pomika se naprej, v daljavo. Prečka oddaljeni horizont.

Na horizontu leži utopija. Vsaj tako nam zatrjujejo stara izročila. Toda za vsak korak, ki ga narediš proti njej, se ona odmakne korak dlje. Nemogoče jo je doseči. Bolj vztrajno, ko ji slediš, bolj se izmika. V čem je potem smisel utopije? Ravno v tem, pravi izročilo. Vzpodbode te.

Vlak 2051 je prečkal horizont in se pomaknil onkraj utopije.

Finisterre. Mezopotamija. Khunjerab. Od zahoda do vzhoda. Od juga do severa. Cel geografski kontinent. Suza. Etiopija. Obaba. Imena krajev, ki so se ohranila skozi ustno tradicijo; krajev, ki jih ne najdemo več na nobenem zemljevidu. Karakorum, Samarkand, Xian. Razdalje in meje so izbrisane. Bolj kot kadarkoli prej drži civilizacija svet v svoji pesti, pod vladavino gibanja.

Namesto po jeklenih tračnicah, kot so to počele lokomotive nekdanj, teče vlak 2051 po brazdi, ki še najbolj spominja na vodni kanal. Kakor da bi vozil po tanki niti; kot gladka, aerodinamična lopatica vetrnice. Magnetna levitacija. Nobenih ovir. Nobene obrabe. Ko gre mimo, na tleh za seboj pušča tanko črtasto sled, režo, ki jo zapolni in povsem izbriše veter, ki mu sledi. Za seboj vlak 2051 pušča seme biotske raznovrstnosti.

Vlak 2051 vozi na vodik. Plastike je na pretek, vodik pa se pridobiva v dveh kemičnih fazah iz sintetičnih morskih materialov. Gibanje je čisto. Ozonu in oceanom prijazno. Atlantik. Arktični ocean. Pacifik. V prvi fazi plastiko termično razgradijo s pomočjo pirolize v stožčastih reaktorjih z ogromnimi količinami toplote, dokler se kisik povsem ne izloči. Pline, ki se pri tem proizvedejo, potem v drugi fazi predelajo v katalitičnem reformatorju na parni pogon.

1.201 čistih kilometrov na uro. Brez emisij ogljikovega dioksida. Troposfera. Stratosfera. Čista atmosfera. Lesketajoči se oceani.

Bežeči cirokumulusni oblaki. Krožne brazde na nebu. V nenehno rastočih vertikalnih gmotah. Naznanjajo prihod dežja. Žarki sončne svetlobe sijejo skozi razpoke, tu in tam, uklenjeni v ples z nemirnimi sencami. Prizor je poln majhnih, hitrih premikov. Sopihanje jeklenih vetrnic. Drgetanje ledeniških jezer. Drhtenje dihalnega aparata dreves. Migetajoči odsevi fotovoltaičnih rek. Fluidna linija vlaka, ki sledi vekam pokrajine.

Oblaki na nebu se zgrinjajo in postajajo temnejši.
Kmalu prihaja deževje.

Vlak 2051 upočasnjuje, dokler se čisto ne zaustavi na sredi planjave. Poteka proces transformacije. Karavane vagonov, ki se širijo za njim, se začnejo spreminjati. Videti je, kot da se moduli 6x6 združujejo; potem se ustavijo in nagrmadijo eden na vrh drugega, dobivajo novo obliko. Gnetljiva metamorfoza. Stebri. Stolpi. Nebotičniki. Elastična metamorfoza jekla, kot mehanizmi, ki so jih v skladu z zakoni evolucije razvile določene živali. Kot gosenica, ki se spreminja v metulja. Kot paglavec, ki postaja žaba. Kot Gregor Samsa, ki se je nekega jutra prebudil preobražen v velikanski mrčes. Postaja-vlak. Način prevoza je zdaj mesto, mesto v dveh stolpih, ki nepremično in vzravnano stojita na obzorju.

Premor.
Blisk strele prestreli nebo. Švist.

Potniki so na varnem znotraj ogromnega mesta - postaje. S pomočjo intermodalnih veznih elementov modulov se je izoblikovala začasna mobilna trdnjava, v kateri je poskrbljeno za vse potrebe njenih prebivalcev. Tržnica. Hostel. Rekreacija. Na vrhnjih balkonih se pojavijo skupinice ljudi, ki kadijo kisikove cigarete. Kdor ima družino, ta čas izkoristi za obisk sorodnikov. V nižjih nadstropjih se vzpostavijo lokalne živilske tržnice in okrepevalnice. Tisti z drugačnimi apetiti se zatekajo k bežnim seksualnim srečanjem v spalnicah. V obeh stolpih ter v vseh nadstropjih in hodnikih nastajajo dolge vrste pred Temnicami in stranišči. Znotraj velikanskega mesta so njegovi prebivalci videti kot drobne mušice.

Globoka senca temote oblakov.
Kosi raztrganega neba so pripravljeni, da treščijo na tla.

Postaja ni kraj. Postaja je trenutek, hip, bežna sekunda. Začasen premor v potovanju nenehno premikajoče se družbe. Kratek postanek, ki se konča skoraj preden se je začel. Nekaj takega, kot je bila nedelja pri starih, religioznih civilizacijah. Orjaška postajna stolpa se raztegneta in se pričneta razstavljati. Nebotičniki. Stebri. Temelji. Ko je vse na svojem mestu, se moduli prerazporedijo in postavijo v ravno vrsto; znova kot vagoni. Amfibijski vlak 2051 oddrvi v smeri jugovzhoda, urno kakor veter.

Padati začnejo prve debele dežne kaplje. Nenaden izpust vode iz težkih, nosečih oblakov. Iz vrhov gora se sliši hrumenje grmenja; prepozno. Bum in tresk. Nihče ne sliši bučanja naliva.

Geografska razdalja izničena. Celotna vsebina, tukaj. Kot bi trenil. Tehnološka obsolescenca nekega minulega obdobja izbrisana. Potujoče mesto, ki ne potrebuje zemljevidov. Gibanje je njegov edini cilj in edina pot. Nomadska arhitekturna struktura, ki se nikoli ne postara; posodobljiva oblika urbanističnega načrtovanja, ki nikdar ne zaide s poti in se ves čas izpopolnjuje. Spet in spet. Znova in znova. Za vedno. Brezmejna nesmrtnost.

Neskončna trajnost.

Na vlaku 2051 je vse hitro, potuje pri 1.201 čistem kilometru na uro. Okna so transparentni, interaktivni, informativni vmesniki, ki omogočajo izbiro barve zunanjega vremena, prenos osnovnih pravil mirnega soobstoja in glasovanje o logotipu naslednje postaje. Kuščar. Orel. Konj. Ker logotip komunicira hitreje kot tisoč jezikov.

Na vlaku 2051 je vse on-line, izbirate lahko med 7.111 različnimi jezikovnimi kanali. Vse storitve se lahko prilagodijo potrebam in kapricam posameznih potnikov. Sinhroniziran računalniški glas vam šepeta v uho. Slušalke predvajajo jezik, ki ste ga izbrali.

Na vlaku 2051 je vse pri roki, zato vam nikoli ni treba zapustiti svojega sedeža. Video konference, koncerti v živo, počitniške destinacije - vse se predvaja na zaslonih pred vami. Kraji užitkov. Igre življenja. Prijatelji za zganjanje norčij. Sit-app. Plazapp. Hi-app. Celo flirtate lahko in poskusite vzpostaviti intimne odnose s pomočjo simultanih multiplex video-oken.

Na vlaku 2051 je vse prav zdaj, v tem trenutku. Pametne vozovnice vam servirajo vse potrebne informacije. Aplikacije za razširitev realnega časa. Novi trendi v trgovanju s podatki. Naslovi najvažnejših novic, ki jih posreduje prerok prihodnosti. "Kmalu prihaja obletnica odrasti". Vsi prebivalci so medsebojno povezani, obrnjeni so v isto smer in se držijo za roke.

Seveda. Kaj pa drugega.

Na vlaku 2051 je zmeraj toplo. Ohišje konvoja je narejeno iz receptorjev za dež in sonce, za nujne primere izpada električne energije. Celo ko se temperatura ali podnebne razmere zunaj spremenijo, ostaja klimatizirano ozračje v vagonih nespremenjeno, zahvaljujoč geotermalni magnetizacijski napravi, ki je vgrajena v njihova podvozja.

Na vlaku 2051 je zmeraj mirno. Vsa mesta drži v sebi. Tista, ki jih je še nedavno nazaj razstavil, in tista, ki jih bo v prihodnosti zgradil. Prebivalci-potniki so raznoliki.

Virtualna ohlokracija daje moč vsakemu posamezniku tako, da spoštuje njihove idiosinkrazije. Volk. Pingvin. Pomagajte nam izbrati logotip za naslednjo postajo. Vsa mnenja so dragocena. Če se strinjate, pomežiknite enkrat. Če se ne strinjate, ne pomežiknite (niti enkrat). Ne pozabite izbrati svojega najljubšega jezikovnega kanala, preden odprete Voteapp.

Na vlaku 2051 je zmeraj veliko raznolikosti. Tam so ljudje obeh spolov in vseh možnih starosti iz celotne Evrazije ter cela vrsta različnih kultur in jezikov. Vsi so eno, vsi si delijo isto potovanje. Znotraj tega bogatega gojišča družbene raznolikosti so, zahvaljujoč prilagodljivi tehnologiji, vagoni središča mirnega soobstoja.

Propagandna tabletko, ki jo morate pogoltniti v zameno za tri kovance, se daljša in daljša. Brezmejni širokopasovni sistem znotraj tesnega, ozkega rokava.

Na vlaku 2051 je svoboda v rokah vseh. Prebivalci si morajo zgolj zapomniti tri osnovna pravila mirnega soobstoja. Prvič, nobenih religiozних simbolov. Drugič, nobenih nacionalnih zastav. Tretjič, nobenega jokanja v javnosti. Tradicije in aktivnosti, pogojene z lokalnimi običaji, prepričanji ali žalostjo, so sicer dovoljene, a se smatrajo za neprimerne v javnosti. V ta namen so na voljo Temnice, v katerih se lahko posamezniki predajajo svojim osebnim obredom v popolni zasebnosti. Črne sobe, folkloristični črni prostori. Za zmanjševanje tveganja razvoja odvisnosti se priporoča omejena uporaba Temnic.

Zapomnite si. Brez religije. Brez zastav. Brez depresivnosti. Z namenom spoštovanja raznolikosti je javno izkazovanje ali izražanje lokalnih običajev strogo prepovedano.

Na vlaku 2051 je spoštovanje v rokah vseh. Če ste priča kršitvi osnovnih pravil mirnega soobstoja, prosimo, pritisnite črni kvadratast gumb, ki se nahaja na vrhu vašega glavnega zaslona. Za nasvet se lahko obrnete na posodobljeno različico pravil, ki je na voljo na vašem okenskem vmesniku v sedem tisoč sto enajstih jezikih. Če ste v dvomih, prosimo dvignite roko in ena izmed stevardes-funkcionarok v vaši bližini vam bo z veseljem pokazala, kje se nahaja gumb.

Uniformirane stevardese se sprehajajo po prehodih in s trajnostnimi nasmeški na obrazih kažejo, kje se nahajajo okenski vmesniki. Redki potniki se obrnejo v smeri oken, še manj jih gleda skozi njih.

Na vlaku 2051 ima vsakdo glas. Vse, kar morate narediti, če želite poslušati v svojem jeziku je, da slušalke nastavite na pravi kanal. Če želite karkoli povedati, morate samo posneti glasovno sporočilo in nato pritisniti na zeleni gumb, s čimer postane sporočilo v trenutku dostopno vsem prebivalcem vlaka-mesta. Danes je Plazapp čisto poln.

Čez zaslon se razteza neskončen mozaik obrazov. S približevanjem ali neskončnim oddaljevanjem slike lahko vohunite za prav vsako osebo na vsakem sedežu v vsakem modulu vsakega vagona.

Postaven mladenič skrajno uživa v DJ setu, dlani pritisnjene ob slušalke, glavo stresa v ritmu glasbe. Rdečenosi alergijski bolnik kiha vse poprek svojega zaslona. Igričarski odvisnik, hipnotiziran od utripajoče svetlobe, se z jezno namrščenim obrazom skuša prebiti do naslednje stopnje.

Neki potnik z žlico mrzlično praska po dnu praznega jogurtovega lončka, trdno odločen, da iz njega izmolze še zadnjo kapljico. Speča ne-trnuljčica glasno smrči daleč stran v deželi sanj, po njeni napihljivi potovalni blazini se vleče dolga sled sline. Violinist začetnik vadi svoje lestvice. Prodajalec svilenih oblačil s frustriranim izrazom na obrazu razkazuje svoje blago. V trenutku obupa oblačila odrine na stran in začne nedovzetnim kupcem ponujati svoje slušalke. Navdušenka nad karaokami, ki kljub svoji goreči predanosti temu početju očitno ne dojema, da fuša, ker je glasnost v njenih slušalkah previsoka. Otrok z obrazom pomodrelim od joka. Novinarji, ki se v brezupnem poskusu, da ostanejo na tekočem z aktualnimi dogodki posvetujejo s svojimi tarot kartami. Posredniki s časom nervozno kričijo. Kirurgi virtualnih profilov debatirajo o akcijskih ponudbah. Ženska v rdeči obleki spominja na mačko, ki mijavka v času parjenja. Čopasti petelinček kikirika ob nepravem času dneva. Anonimni posamezniki v ovčjih maskah blejajo na izgubljenega pastirja. Vrana s kravato okrog vratu se sekira, ker je črna. Nenasitna množica, umetno ustvarjeno živalsko kraljestvo na vlaku, na katerem ni nobenih drugih živih živali (razen če ne štejete logotipov, za katere glasujejo ljudje). Beli zajec. Panda medvedek. Pismo. Ni časa za ljubezenske pesmi. DJ nadaljuje in povsem vseeno mu je, ali kdo sploh posluša neskončni zvok "scratchanja", ki izstopa nad sub-basovskim ritmom; niti slučajno ne opazi mladeniča, ki se je povsem potopil v njegov set, z rokami pritisnjenimi ob slušalke. Čeprav sedita drug ob drugem.

Vlak 2051 vam želi prijetno potovanje.

Živim na tem vlaku. Tukaj sem, ob oknu, na sedežu C2 tretjega 6x6 modula na devetnajstem izmed 2.051 jeklenih vagonov, kolikor jih ima vlak. Na glavnem zaslonu se je ravnokar zaključil prikaz medijskega poročila. Dobil sem svoje uborne tri elektronske kovance. Odločim se za glasbeni arhiv; po poslušanju tistega zoprnega računalniškega glasu si moja ušesa zaslužijo počitek. Nekaj sproščujočega; nekaj akustičnega; kakšna instrumentalna skladba, mogoče bit.do/2051. Pritisnem zeleni okrogli gumb, posnetki me stanejo en e-kovanec.

Sem Inko Soare, kvalificiran spletni prevajalec.

Vendar sem trenutno brez dela, tako kot večina ljudi na vlaku 2051.

Več priložnosti je tukaj. To je obljuba, zaradi katere smo se vkrcali. Novi poklici, novi jeziki, nove kulture. Stopnja nezaposlenosti na vlaku 2051 presega 61%. Večina izmed nas zasluži kakšen kovanec s poslušanjem uradnih propagandnih video posnetkov. Kovance porabimo za hrano, osebno higieno in prostočasne aktivnosti. Za vsak ogled dobiš tri kovance. Oglas za utopijo znam na pamet.

Če si želi kdorkoli privoščiti, recimo, kakšno lokalno žgano pijačo ali zavojček kisikovih cigaret ali urico v eni izmed Temnic za osebne običaje in interese, si mora ogledati več propagandnih posnetkov ali nekako dobiti službo, za kar ima resno upanje le peščica privilegiranih. Novi poklici, jim pravijo. Zbiralci podatkov. Energetski inženirji. Kirurgi za profile. Preprodajalci zdravil. Stevardese s trajnostnim nasmeškom. Kričeči prodajalci, ki ves čas menjavajo lokalno blago, a v resnici nikoli ne prodajo ničesar. Svila. Usnje. Bombaž. Melone. Jajčevci. Aromatične začimbe. O ja, vse je na voljo potnikom na vlaku 2051. Čevlji na tleh. Obešene nogavice. Prazni kovčki. Sladkor. Sol. Poper. Vse in čisto nič.

Med premikanjem od postaje do postaje živim zelo skromno. Poln želodec, občasno umivanje pod pazduhami in malo kisika sem ter tja. To je vse, kar potrebujem. Torej, to in malo seksa vsake toliko časa, seveda. Ne tako pogosto, samo enkrat na vsaki dve postaji, približno. Zadovoljevanje potreb, saj razumete. Kajti na vlaku 2051 je zmeraj toplo, toda samota je hladna in urice v Temnicah so drage.

Na postaji z logotipom volka sem si delil najeto sobo s strastno temnopolto žensko. Vsak dva e-kovanca za celo noč. Na postaji s kitom sem nekaj časa preživel s kratkolasim dekletom z lepimi očmi. Če se želiš dogovoriti za erotično srečanje, ne potrebuješ besed. Samo en pomežik, in že si tam. Ne trajajo vedno vso noč. Včasih je samo kratek, polovičarski orgazem in na svidenje. Na postaji s pingvinom je šlo za blondinko. Sobo sva dobila po polovični ceni. Oblekla sva se, plačala najemnino s svojima karticama in se odpravila vsak v svojo smer, medtem ko sva si oba prižigala kisikovo cigareto (zadnje iz zavojčka v mojem primeru).

Zabeležka: na naslednji postaji moram kupiti nov zavojček.

Brez imen. Niti besedice. Niti "se vidimo na naslednji postaji". Bolje je tako. Kajti po fuku, po tem, ko stojita gola drug nasproti drugega in si razkrijeta vse skrite kode vajinih teles, potem ni - razen če govorita isti jezik - res več nobenih skrivnosti, ki bi jih lahko razkrila.

Debeluh, ki sedi ob meni že, odkar je vlak razstavil pingvinovo postajo in se podal naprej, ne utihne. Z zaslonom pred seboj govori v nekakšnem orientalskem jeziku, v narečju iz krajev nekje vzdolž jugovzhodne obale, se mi zdi. Ne razumem niti besede, toda oster ton njegovega glasu prodira skozi instrumentalno glasbo, ki prihaja iz mojih slušalk in ves sem napet, medtem ko njegovo hreščavo žlobudranje pritiska na mojo že tako načeto potrpežljivost. Toda ne upam si reči ničesar. Zveni sicer kot predirljiva piščalka, a njegova drža in izraz na obrazu sta toga in resnobna. Poleg tega velja na vlaku 2051 vsak, tudi najneznatnejši poskus pogovora s katerim izmed sopotnikov, ne glede na to, kdo je, za višek slabih manir. In, da ne omenjamo, za izredno čudno obnašanje na sploh.

Rad bi se osredotočil na mojo instrumentalno glasbo.

Slušalke pritisnem bližje k ušesom in skušam blokirati vse motnje od zunaj. Debeluh zraven mene ima na svojem zaslonu odprta tri okna istočasno. Trije obrazi, plus on, ki vsi govorijo (ali vsaj gestikulirajo) hkrati. Eden izmed njih maha z rokami gor in dol, tolče z njimi naokrog, kot bi želel pokazati na nekaj, kar se nahaja izven okvirja zaslona. Njegov pasji obraz je zaripel, in predstavljam si ga, kako laja kot rotvajler. Drugi se nasmiha z majhnim, pretkanim nasmeškom in v kamero gleda od strani, kot da bi tisto, kar pač trenutno želi sporočiti, šepetal sebi v ovratnik. Tretji kar naprej skače iz kadra in nato nazaj, kot bi skušal prestrašiti tistega, ki ga gleda, preden se zvije od smeha. Nisem povsem prepričan, s kom govori debeluh zraven mene, oziroma ali ga kdo izmed trojice na zaslonu sploh posluša, toda ne utihne niti za sekundo, niti, da bi zajel zrak. Izpod njegovih pazduh veje grozljiv smrad.

Glasba v mojih slušalkah se ustavi. Vse monitorje so ugasnili. Vse, kar vidim zdaj, je odsev svojega obraza na črnem zaslonu pred menoj. Videti sem utrujen in izčrpan, s temnimi kolobarji pod očmi, mastnimi lasmi in neurejeno brado. Dobro bi bilo, da na naslednji postaji najdem čas za britje. Takoj za tem, ko kupim zavojček kisika.

Zaslišim znan zvočni signal, ki v slušalkah najavlja sporočila o potniških informacijah. *"Danes je obletnica odrasti. V spomin namenimo trenutek tišine."* Na zaslonu se pojavi ikona za tišino, prst preko ustnic. Odstranim slušalke in opazim, da je debeluh zraven mene vstal in odšel drugam.

V vagonu vlada tišina. Glavno omrežje izključi vse elektronske naprave. Edini zvok povzroča komaj zaznavno premikanje vlaka.

Na desni se pojavi obris mesta duhov, daleč v daljavi, na drugi strani prostrane planote. Zgradbe so odete v globoko črnino zapuščenosti.

Vsi potniki strmijo v okna. Ovoj tišine je prekril vagon vlaka 2051, in tega se vsi zavedamo. Vsak od nas, prav sleherni, ob tem onemi. Začutimo drhtenje, kot bi nas oplazil dih surrealistične sape. Psi, ovce, vrane, petelini - vsa živa bitja zadržujejo dih. Niti en sam otrok ne joka, niti piska nikjer. To je trenutek tišine, s katerim izkazujemo spoštovanje do preteklosti in do spomina nanjo z namenom, da se hladna vojna in tekma za gradnjo ne bi nikdar več ponovili. 75 let je minilo. Petinsedemdeset sekund. Ena sekunda za vsako leto. Ena. Dve. Petinsedemdeset.

Mesto duhov se pomakne na levo in končno izgine iz okvirja okna. Tudi črnina zapuščenosti se umakne, izgine skupaj s stavbami.

Elektronske naprave na vlaku se spet prižgejo, skupaj (tako se zdi) z glasovi in vrvežem njegovih potnikov. Vagon se znova napolni z običajnim kolektivnim nerazločnim truščem: jok, smrčanje, vpitje, razglašeno karaoke petje, lestvice za violino, mijavkanje, blejanje, krakanje in dežurno kikirikanje. Nerazvozljivo. Nerazpoznavno. Vse pomešano med seboj.

Vsi se vrnejo k temu, kar so počeli prej. Tako brezposleni kot tisti, ki opravljajo pridobitne dejavnosti. Pripadniki zaposlene manjšine izginjajo v prehodu: zbiralci podatkov, kirurgi za profile, energetski inženirji in trajnostne stevardese hitijo na delo. Avtomatični državljani, ki počivajo samo na efemernih postajah in v kratkih sekundah tišine v spomin odrasti. Temu pravijo delovno življenje, v resnici pa je to življenje polno dela.

Nekdo drug sede zraven mene. Ženska je. Namesto maske nosi prtiček. Ušesa ji pokrivajo slušalke. Sam pokrijem svoja in skušam priti nazaj do skladbe, ki sem jo poslušal prej, čeprav vem, da ni več na razpolago. Še en zapravljen kovanec.

Na zaslonih se pojavi opozorilo.

Snamem slušalke, ampak v vagonu je vse po starem, poln je kaotičnega kolektivnega trušča. Videti je, da utripajoča luč nikogar ne moti. Vsi mirno nadaljujejo pogovor s svojimi zasloni. Razvili so filter ravnodušnosti do rdeče luči.

Volk prihaja volk prihaja volk prihaja. Nič bolj vznemirjujoče ni sporočilo, ki ga zaznajo, ko se prižge rdeča luč. Sirene, ki se sproži ob opozorilni luči, med nenehnim ropotom v vagonu skoraj ni mogoče slišati.

Vzrok za opozorilo se pojavi na zaslonu video nadzornega sistema: nekega starčka so ujeli pri razkazovanju. Stoji sredi prehoda z odprtim plaščem, roke iztegnjene, s peno na ustih, in kriči kot obseden (ne sliši se, kaj točno vpije). Razkazuje majico, ponosno se prsi in obrača na eno in drugo stran prehoda. Je to majica kakšne nacionalne športne ekipe? Ne vem. Toda sodeč po njegovem entuziazmu in želji, da to razkaže, sklepam, da je nekoč pripadala enemu izmed starih narodov. Kaže, da je starec izkoristil sekunde tišine za razglasitev svoje pripadnosti svetu. In še veliko več. To je razkazovanje nacionalizma, ki se dogaja čisto blizu nas, v vagonu številka sedemnajst. Samo dva vagona naprej, čeprav nihče ničesar ne opazi.

Ženska zraven mene si ogleduje propagandni video in medtem preklaplja med jezikovnimi kanali na svojih slušalkah.

Na živem posnetku na zaslonu hostese spremljajo starega moža vzdolž prehoda. Sumim, da mu bodo postavili diagnozo folklorno-afektivne motnje. *"Vsakršno izražanje lokalnih običajev lahko uporabimo zoper vas."* Jok, molitev ali kakršnokoli izražanje nacionalnega ponosa. Včasih ima telo svoje potrebe, in v tem ne vidim nobene škode; razumem, kako se počuti, ampak, resno, stari, za to pa so Temnice. "Brez religije, brez zastav, brez žalosti." Zberi se, prijatelj, saj ni tako težko.

Mimo okna švigne nekakšna črna struktura. Tam je, in že je več ni, kot bi trenil. Davno izginula postaja brez imena. Z drugimi besedami, ena izmed starih postaj. Tudi če bi imela ime, ne bi bilo časa, da bi ga prebrali. Najverjetneje iz časa pred Mednarodnim sporazumom o razorožitvi v zvezi s tekmo za gradnjo. Sedaj smo v puščavi. *"Kakšen bo logotip naslednje postaje? Glasujte za svojega favorita!"* Volkovi. Kiti. Pingvini. Za postajne logotipe ljudje v glavnem izbirajo podobe izumrlih živali. Orli. Želve. Črke.

Ženska ob meni še naprej preklaplja med jezikovnimi kanali na svojih slušalkah.

Nekaj posebnega je na njej. Ima temno polt in tetovaže po vratu, ramenih in rokah. Oblečena je v ohlapno, z barvo popackano poletno majico in nosi majhno usnjeno torbico, polno brošk, zaponk in našitkov. Nepočesani kodrasti črni lasje uokvirjajo njen obraz: majhen nos in črne oči, ozaljšane s temno modrim senčilom.

Privlačna je in se tega dejstva (stavim) ne zaveda.

Če bi snela masko, bi se pod njo gotovo skrival nasmešek.

Nekaj posebnega je na njej. Morda je to ciganski odtенок njene polti. Naramnice majice ji leno visijo čez ramena in prisežem, da pod njo ne nosi ničesar. Brez težav si predstavljam kožo vzdolž stezice, ki jo po njenih prsih izrisujejo tetovaže na vratu in ramenih. Sugestija svobode, ki se skriva pod njeno ohlapno majico buri mojo domišljijo. Potegne puh kisika in ga nato izpihne, navzdol v izrez majice.

Spomni se, da na naslednji postaji kupiš zavojček.

Ali pa je to njen vonj. Vonj, ki ga oddaja ta ženska mi je nekako znan, nekako resničen je. Poleg permanentnega vonja po novem v vagonu je še en, ki ostaja - širok, dolg in počasen.

Pogleda me.

Potem moj zvezek.

Je bila to majhna gubica v modrih koticčkih njenih očih?

Se je nasmehnila?

Sname masko in ja, na njenih ustnicah igra nasmešek.

Smehlja se in pogleduje proti mojemu zvezku.

Ni šans.

- Hvala
- (...saj to ne more biti res...)
- Čudovito je tole, kar si napisal o meni, o tem, kako dišim in to. Všeč mi je.

Nasmešek vztraja. Govori z menoj. Onemim.

- Jaz sem Nora. Nora Blu. Pa ti?
- (...)
- Ali znaš govoriti? Ali samo pišeš v svoj zvezek...?
- Jaz... jaz sem Inko... Ali govoriš ... govoriš moj jezik?
- Jap. Deliva si materinščino, lepotec.
- Nisem... O...oprosti (zapri zvezek, Inko).
- Ne skrbi, saj nisi napisal nič žaljivega. Torej, Inko, praviš?
- Ja, Inko. Inko Soare.
- Me veseli, Inko.

Jaz sem Nora Blu. Povedala mi je svoje polno ime. Moje ime je izgovorila na glas. Všeč mi je, kako to naredi, kako izgovori vsak zlog razločno, *in* z rahlim muzanjem, potem pa lepo zaokrožen *ko*.

- Lepo je srečati nekoga, ki govori isti jezik, mar ne? Ne zgodi se prav pogosto.
- Meni se še ni zgodilo. Z nikomer na vlaku še nisem nikoli govoril, niti v drugih jezikih.
- Torej živijo. Dobrodošel v ta pogovor.

V ta pogovor. V kraj, ki ga ta vlak ni še nikoli dosegel. Njen glas je neobičajen. Nekoliko grob, a vseeno topel. Glas, ki ga lahko razumeš. Poln glas, resničen glas, dobesedno.

- Zakaj pišeš, Inko?
- Hmm...ker v tem uživam in ker lahko pišem, kar hočem v svojem jeziku, ker me nihče ne razume. Običajno.
- In ali pišeš samo v materinščini ali tudi v drugih jezikih?
- Samo v našem jeziku, pravzaprav. Čeprav sem kvalificiran prevajalec.

-- V našem jeziku, praviš. Ampak jezik, v katerem pišeš, je tvoj; tvoj in samo tvoj, saj ga nikoli nikomur ne pokažeš. Če mi dovoliš, da ga preberem, bi morda lahko bil tudi moj. A do takrat...

Roke sklene za glavo in se samovšečno nasloni nazaj na svojem sedežu. Ta prekleti nasmešek je neverjeten. Kot da bi ji bilo čisto vseeno, kaj je v mojem zvezku. Njene ustnice so razpokane, mogoče zato, ker se rada smehlja, ali preprosto zato, ker jih grize. Rada bi, da ji dovolim prebrati svoje zapiske. Rada bi jih videla. Nekaj porednega, rahlo prostaškega je na njej. Ampak ne bom ji pokazal zapiskov.

- Zakaj pišem? Ne vem... Prenos misli na papir jim da telo, neke vrste fizično obliko. Postanejo resnične.
- Ampak ali drugače niso resnične?
- Misli? Ah, daj no, ideje niso materialne stvari, ali ne? Domišljija in spomin sta kot meglica. Lahko ju je pozabiti in hitro izgineta.
- Ti torej hočeš, da trajata?
- Emm. Ne vem. Mogoče bi samo rad nekje videl svoj odraz.
- Ampak tvoj zvezek je tiho, Inko. Ali veš, kaj je zares resnično? Zares fizično?
- Kaj?
- Kričanje. Greva kričat.
- Hočeš, da kričiva? Zakaj? Nihče naju ne bo razumel.

Globoko vdihne, prsni koš in rebra napolnijo ohlapno majico, in začne kričati. Grozljivo, kako glasna je. Glavo obrnem proti oknu. Ne prenesem pogleda nanjo. Nerodno mi je. Ampak ona kar nadaljuje, potem me prime za roko in jo močno stisne. Kriči z glavo, vrženo nazaj in usti obrnjenimi navzgor, kot bi hotela narediti luknjo v strehi. Nihče ji ne reče, naj bo tiho; nihče se niti ne obrne, da bi jo pogledal. Celo hostese hodijo mimo, s svojimi trajnostnimi nasmeški prikovanimi na obraze. Nobenega opomina. Nič. Šokiran sem. Razumem, kaj govori. Ostali potniki se ne dajo motiti, vsi so zatopljeni v svet, ki prihaja iz njihovih slušalk; vsi se pogovarjajo s svojimi zasloni. Nivo hrupa v vagonu je zdaj višji. Norino kričanje vse prisili, da začnejo govoriti nekoliko glasneje in tako preglasijo direndaj v ozadju. Aplikacija Plazapp je polna, in glasna. Nora še naprej vpije na vso moč. Še vedno me stiska za roko, z drugo pa drži ritem, udarja po sedežu, tap-tap-tap, intenziteta njenega tapkanja daje večji poudarek njenim besedam. In tudi če nihče drug, jo razumem jaz. Samo jaz jo slišim, jasno in glasno. Nikdar prej niso bila moja ušesa tako receptivna. Nikdar prej ni bilo moje srce tako ganjeno. Slišim jo globoko v sebi. Znova in znova. Spet in spet. Štiri besede. Ponavljam jih vedno znova, z Noro.

-- Poslušajte to! Prosim! Poslušajte to! Prosim!

Nadaljujeva z vpitjem in kričanjem na poti do naslednje postaje.

Na vlaku 2051 je vse hitro. Na vlaku 2051 je vse zdaj. Na vlaku 2051 vse pripada vsem. Mnenje vsakogar je pomembno in Želva je logotip, ki je prejel največ pomežikov za naslednjo postajo. Ker logotip komunicira hitreje kot tisoč jezikov.

Dobrodošli na želvjo postajo.

Imam občutek, da mi tokrat ne bo uspelo najti časa za britje.

Takoj, ko se vagoni spremenijo v nadstropja, si utreva pot naravnost po hodnikih do hostla. Kupim zavojček kisika in skupaj najameva sobo. Bele stene, široka postelja in majhno okno v stropu. Ugasnem okenski elektronski vmesnik in prižgem. Nora vzame cigareto iz moje roke.

-- Če pišeš, najbrž pišeš za nekoga.

Izdihne mi v obraz.

Kisik v obraz me niti najmanj ne moti.

- Ne vem, za koga pišem. Mogoče zase?
- Ampak kaj se bo zgodilo, ko bo nekdo dolgo za tem, ko te več ne bo, vzel v roke tvoj zvezek? Oh! Samo predstavljaš si, da ga najde kak prevajalec! Samo predstavljaš si, da ga prevede v kakšne druge jezike, v druge besede, in ga nato izroči v roke drugega prevajalca ali prevajalke in... Počakaj! Samo predstavljaš si, da bi se civilizacija tako spremenila, da nekatere besede iz zvezka že dolgo ne bi bile več v rabi in...
- Kisik ti je najbrž stopil v glavo.
- Ali ne bi želel, da ima tvoje delo potomce? Da bi živelo naprej v neki obliki tri, štiri ... dvajset generacij v prihodnosti?
- Mmmm...

Potreboval sem nekaj časa, da sem razbral, kaj me v resnici sprašuje.

- Ne, mislim, da ne... Ne. Nikoli nisem napisal ničesar z mislijo, da bi trajalo večno.
- Ampak bodi previden, Inko; te stvari imajo grdo navado, da trajajo večno.

Te stvari. Besede, zapisane v mojem zvezku. Stvari. Poda mi kisikovo cigareto in brska po svoji usnjeni torbici. Nekaj išče. Nato počepne in išče naprej. Ena izmed naramnic ji zdrsne navzdol po roki. Tetovaža vodi moj pogled po njeni koži vse do tja, kjer se pričejo dvigati zaobljene izbokline. Končno najde, kar je iskala. Škatlica vžigalic. Ujame me, medtem, ko jo opazujem, toda ne komentira. Podam ji kisikovo cigareto, potrebujem čas, da se nadiham.

- Se rad igraš?
- Kako, z ognjem?

Nasmehne se.

Ta prekleti čudoviti nasmeh.

- Pozorno spremljaj. Potem pa pogledaj, iz kakšnega testa si.

Vzame vžigalico in jo prižge na stranskem delu škatlice. Fissss... rdeča fosforna glavica se prižge z rahlim piskanjem. Vnetljiva glavica prične goreti, plamen začne požirati spodnji del bele paličice, prasketajoč in plešoč. Oba strmiva v vžigalico. Drobceni plamen se počasi, a vztrajno premika vzdolž lesa, proti drugemu koncu. Kmalu bo dosegel konice Norinih prstov, toda ona ga ne upihne. Namesto tega si s slino navlaži konice drugega prsta in palca in počasi prime za dogorelo glavico vžigalice, ki je sedaj črna in zgubančena. To naredi zelo pozorno, da ne bi zlomila krhkega lesenega vlakna, ki ga je za seboj pustil plamen. Potem lahko končno umakne drugo roko od počasi dogorevajočega ognja in mu prepusti prosto pot do konca vžigalice, da lahko s svojo prasketajočo vročino pogoltne še zadnji košček belega lesa.

Drobčni plamen doseže konec svojega potovanja, še zadnjič vdihne, in umre. Vžigalica je črna in zažgana, od enega konca do drugega. Nora me pogleda, z obrvmi dvignjenimi v znak izziva.

- Zdaj pa ti.
- Ampak samo še nekaj vžigalic ti je ostalo v škatlici...

Spet pogleda dol in zdi se, kot da nalahno zmajuje z glavo v znak razočaranja nad mojo nesposobnostjo, da karkoli razumem.

- Koliko strani ti je še ostalo v zvezku, Inko?

Z dolgim, ležernim vdihom potegne iz kisikove cigarete in izdihne še počasneje.

- Ni mi kaj prida mar za stvari, ki trajajo večno.
- Kaj pa tvoje tetovaže?
- Jaz nisem večna, ljubezen moja.

Moja ljubezen. Jezna je name, pa mi je vseeno rekla 'moja ljubezen'. Večjezikovni kanali na osrednjem računalniku na vlaku česa takega sploh ne poznajo. Kaj bi dal za magnetofon. Kaj bi dal, da bi lahko posnel ta glas in z njim nadomestil vse tisto brezživljenjsko žlobudranje, ki ga predvajajo računalnikovi jezikovni kanali. Spet in spet, znova in znova, enkrat za vselej. Mučiteljica, ljubljena, sorodna duša. Resnična. Prava. Fizična. V jeziku, ki mi ponuja kisik.

- Zadnji dim?
- Ok.

Toda potem naredi dolg, počasen poteg in posrka še ves preostali kisik iz cigarete, ne da bi mi jo podala.

- Ampak ravnokar si jo pokadila do konca.

Zmaja z glavo, potem narahlo odpre usta, da lahko vidim oblaček kisika v njih; tam je, lebdi in se ne premakne ne naprej ne nazaj. Ni vdiha, ni izdiha.

- Pridi ponj.

ukradel sem tvoj
dih
dimast in vlažen
ti si iztrgala moj govor

grizla sva ustnice
da bi pojedla besede
okusni ritmi

fonična snov
meso glasu
zvok grl

jamska glaba sva
v zavetju popkovega
naročja
cvetoči odmevi zemlje

zvoki so korenine
materni jezik je postaja
gola sila gravitacije

krč v tvojem
trebuščku
slišati je krik
ob vznožju gore

obod kože
membrana mesa
tok krvi

skladnja sva
slovnična
prijatelja
midva najino
naju

en sam trenutek
večnost onkraj sveta
ki ga improvizirava

ostaniva za vedno
tu na križišču
med sekundami in
stoletji

Še vedno čutim tvoj vonj v sobi. Ko sem se prebudil, sem videl škatlico vžigalic, brezbrizno vrženo na tla. Bila je odprta, skoraj prazna. Samo tri vžigalice so ostale. Mogoče si šla v kopalnico. Vsaj tako sem mislil. Mislil sem, da se boš vrnila. Vrnila, da mi spet pokažeš tisti nasmešek. Vrnila po svoj vonj ali vsaj po svojo škatlico vžigalic.

A nikoli se nisi.

Odšel sem iz sobe, preden se je postaja spremenila nazaj v vlak; ni bilo časa niti za umivanje obraza. Škatlico vžigalic sem vzel s seboj in jo pospravil v žep, skupaj z zvezkom. To je vse, kar si mi zapustila. Niti besede. Niti čečkarije. Niti vsaj "do naslednje postaje". Te stvari lahko trajajo večno. Nič razen spomina, spomina na tvoje ime, tvoj vonj in tvoj glas. In vprašanj, ki sva se jih spraševala tik preden sva zaspala v objemu, ko se je najin znoj mešal na najin telesih.

- O čem razmišljaš?
- Ali si kdaj pomislila, da bi preprosto izstopila iz vlaka na eni izmed postaj?
- Oh Inko...

O bog, način, kako je izgovorila moje ime, *in* z rahlim muzanjem, potem pa lepo zaokrožen *ko*.

- ...ali se ti sploh sanja, koliko postaj je še neraziskanih? Ta kontinent je preogromen, Inko, življenje pa je prekratko.
- Kaj pa če kraj, kamor bi rad šel, nima postaje?
- Kaj potem predlagaš?

Jezik. Okvir za medsebojno razumevanje. Odnos, z drugimi besedami. V toplini tvojega glasu. V trenutku, ko si se mi prvič nasmehnila, z občutki, ki sta jih slišanje tvojega glasu in dejstvo, da lahko razumem tvoje besede, prebudila v meni. Sedaj ostaja samo prazen spomin. Živi zgolj v moji domišljiji. Spomin, ki lahko izgine tako hitro kot oblaki. Kot tisti trenutek, ko sem ukradel kisik s tvojih razpokanih ustnic. Kaj bi dal, da bi lahko tetoviral te spomine v svoje misli; kaj bi dal, da bi se mi za vedno vgravirali v možgane.

- Govorim pet jezikov, našega in še štiri druge. Pa ti?
- Vsi so nam na voljo, ali ne? Samo pravi kanal moraš izbrati na svojih slušalkah.
- Ah daj no! Temu komaj lahko rečeš jezik! Ta avtomatski računalniški glas ni resničen; brez intonacije je in nobenih odtenkov ne izraža. Ko izbereš naš jezikovni kanal, recimo, pogosto prihaja do motenj, in tudi tisto kar uspeš slišati, ni resnično. Brez okusa je, medlo. Moj jezik ni takšen.

Jezik naju je združeval, tudi, ko se nisva strinjala.

- Ali pišeš amo v materinščini?
- Ja. To pride čisto naravno.
- Iz globin notranjosti? Iz tistega dela tebe, ki je bil združen s tvojo materjo...

- Mogoče. Nekoč sem bral, da je to prvi zvok, ki ga slišimo; morje, ki je plodovnica v maternicah naših mater.
- Kako se reče *lahko noč* v drugih jezikih, ki jih govoriš?

Goodnight, добра ноќ, Gou nâcht, Oíche mhaith agus codladh sámh. Teh besed nisem bil izgovoril že leta, razen v mikrofona zaslona. Minila je cela večnost, odkar sem jih izrekel pred živim, dihajočim, sorodnim človeškim bitjem. *Lahko noč.* Nato sva nekaj časa negibno ležala in poslušala tišino. *Ljubim te*, je rekla nenadoma. Ljubila si me. Ampak kar si v resnici hotela reči v tistem trenutku je *Na svidenje*; samo drugače je zvenelo. *Ljubim te.* Moja ljubezen. *Dobro spi.* Takšne zadeve. Zadnje besede ženske, ki je vedela, da bo naslednji dan odšla brez ene same besede. Sinonim za *na svidenje*. *Na svidenje, Inko.*

Nekaj časa sem moral počakati, da so se moduli spet spremenili nazaj v vagone in je vlak 2051 nadaljeval s potjo. Zdelo se je kot cela večnost. V tisti spalnici sem za seboj pustil cel svet, skupaj s templjem jezika. V starih religioznih tradicijah je tak kraj veljal za dom. Postaja, na kateri se je vredno ustaviti. Vlak, ki potuje skozi telo. Obod kože. Membrana mesa. Tok krvi.

Šel sem v kopalnico, da si umijem obraz in tam notri, v tisti gnojni luknji, sem slišal celo mesto. Orkester tekočih pihal, ki ga prej preprosto nikoli nisem opazil, je bil ostro nasprotje spominu na tvoj glas. Nagnusno. brrt, pfft, plonk in braaah. Zvoki iz različnih drobovij, iz grl brez glasilk. Vsi jeziki povezani v kanalu za odplake, ne glede na to, kdo govori in kdo posluša. Globoko iz notranjosti. Z rokami si pokrijem ušesa.

- Všeč so mi tvoja razmršena brada, tvoje majhne oči, tvoji kodrasti lasje.

Hotel sem znova slišati ta glas.

To je bil moj jezik. Hotel sem ostati v tem jeziku. Ti si me našla, Nora.

Ko so se vagoni spet sestavili v linijo, je bil čas, da poiščem sedež. Začel sem hoditi in se pomikati po vlaku. Od modula do modula. Od vagona do vagona. Vlak dve nič pet ena. Nora, sem si ponavljal pri sebi med opazovanjem obrazov potnikov, kako strmijo v svoje zaslone. Nora, sem si ponavljal pri sebi med iskanjem edinega obraza, ki bi dvignil pogled od zaslona in se mi nasmehnil, tisti prekleti ljubki nasmešek, ki bi rekel *vesela sem, da te vidim*. Ali povedano drugače: *sorodna jezikovna duša*. Ali preprosto *živijo*. Dobrodošel v ta pogovor.

Ko sem nadaljeval pot po prehodu, se mi je občasno zazdelo, da sem te opazil, Nora Blu, od daleč. Zagledal sem tvoje skuštrane temne lase, kako padajo čez naslonjalo sedeža pred menoj, sedeža, ki je skrival tvoje temne oči z modrimi vekami, tvojo cigansko polt, tvojo poletno majico in tisto tetovažo na zatilju. Toda vedno je bil nekdo drug, nikoli ti. Nobene tetovaže. Nobenih modrih vek. Nobenega nasmeška.

Nihče ni dvignil pogleda. Vsi obrazi so bili prikovani na zaslone na zadnjih straneh sedežev pred njimi in govorili s podobami, ki so jih ti prikazovali. Vsi skupaj. Nerazločljivo. Nerazvozljivo. Kihajoči didžej alergik igra jogurt v živo lonček prazen praskajoč sub-basovski smrčeči speči grd frustriran entuziast karaoke trgovec svila razglašeno petje cunja novinar otrok prihodnost časopis knjižnica časovni posrednik kirurg nervozen profil mačka petelin ovca visoko prodaja dežurni pastir krakajoči črn izgubljen blejanje vrana se.

Vsi so izlivali svoj žolč brez prestanka, v smeri bleščeče svetlobe, ki je prihajala iz zaslonov pred njimi. Nihče ni dal priložnosti komu drugemu, da ga sliši. Ropot ropot ropot. Sedem tisoč enajst jezikovnih kanalov v vsaki slušalki, ampak gluhi za osebo poleg sebe. Na vlaku 2051 je bilo vse samo hrup. Na vlaku 2051 je bilo vse samo navidezno. Na vlaku 2051 so postali potniki nepismeni zaradi prevelikega odmerka večjezičnosti.

Opotekel sem se naprej. Na tleh je bil par čevljev. Nogavice obešene. Prazni kovčki. Z vsakim vagonom, ki sem ga prečkal, so se vrste pred Temnicami daljšale in daljšale. Trpeti za folklorno-afektivno motnjo se tistega jutra ni zdelo tako nesmiselno. Videl sem se, kako se kar kmalu pridružujem tisti vrsti. Lačen nacionalistične pornografije. Ali nemara orgiastičnega obreda ali dogodka. Oralna poezija doni iz zvočnikov, na tisoče oboževalcev na stojščih, vsi pozorni. Pozorni na melodijo, na rimo, na sporočilo. Vse v enem jeziku, vsi skupaj. Gromek aplavz in kolektivno veselje. Zahteve, čustva, jok...

Pred Temnicami so se nabrale dolge vrste zatiranih, obupanih odvisnikov od nacionalne pornografije. Niso mogli več nadzirati občutka nemira, ki ga je z izobčenjem vseh individualnih oblik kulturnega izražanja v imenu spoštovanja do mirnega soobstoja in raznolikosti povzročila družba na vlaku 2051.

Prečkal sem na stotine vagonov, ne da bi kdorkoli dvignil pogled in se srečal z mojim. Celo hostese, ki sem jih srečal na svojem pohodu so naprej mirno kazale na okna s svojimi trajnostnimi nasmeški, prikovanimi na obraze, vabeč potnike, naj si prenesejo posodobljeno različico novih pravil za vlak 2051. Nihče razen njih ni gledal v okna. Samo skozi njih so gledali tisto, kar je bilo onkraj. Tukaj nihče ni govoril našega jezika. Tukaj nihče sploh ni govoril, razen z zasloni. Tukaj nihče ni spregovoril besede. Kje si bila ti? V katerem vagonu? Moja Nora s toplim glasom.

Moja ljuba sorodna jezikovna duša.

Ti, ki si rekla, da je življenje prekratko in kontinent preogromen, da bi vlak zapustila kar na katerikoli postaji. Toda vlak je postal postaja in postaja vlak, ne da bi kdorkoli stopil iz njega. Vsi so strmeli v svoje zaslone, med seboj se ni gledal nihče. Čez ušesa so imeli poveznjene slušalke, in nihče ni prisluhnil svojemu sosеду. Vse je bilo hitro, vse je bilo zdaj, vse je bilo tukaj, in vendar ničesar ni bilo nikjer, nič ni bilo nikdar in nihče sploh ni bil kdorkoli. Kar je naredilo življenje prekratko je bila navidezna ogromnost kontinenta.

Nepovezana civilizacija, ki se je manično premikala od ene efemerne postaje do druge in ti vmes dopustila komaj dovolj časa, da pokadiš kisikovo cigareto.

Bil sem izčrpan. Bil sem sestradan in noge so me komaj držale po tem, ko sem se vlekel skozi neskončno število vagonov, da bi te našel. Sedel sem v prehodu vrste B1, modula dve, vagona tisoč sedemsto štiriintrideset vlaka 2051. Zraven mene je bil suhljat moški z obrazom kuščarja. Potreboval sem počitek.

Na zaslonu pred seboj sem ujel bežen odsev svojega obraza.

--- Všeč so mi tvoja razmršena brada, tvoje majhne oči, tvoji kodrasti lasje. Hranila jih bom v spominu za resnične fantazije.

Vedel sem, da me poskušaš po ovinkih posvariti pred minljivo naravo najinega odnosa. Imela si tetovaže, toda ti sama po sebi nisi bila večna. Vedela sva to. Nobene obljube ti nisem dal in nobene zahteval v povračilo. Po nešteti seksualnih srečanjih preteklih postaj je bila minljivost znana prijateljica. Toda za razliko od žensk na preteklih postajah, si ti z mano govorila. Povedala si mi ime, ponudila si mi zvok svojega glasu, vonj po medsebojnem razumevanju, meso najinega maternega jezika.

V moji duši si izklesala odsotnost, in, kot si sama upravičeno poudarila, imajo te stvari grdo navado, da trajajo večno.

Prižgem zaslon. Hi-app. Sit-app. Morda te lahko najdem s pomočjo tvojega zaslona. Nora Blu. Brez uspeha. Aplikacija Plazapp je polna, a tebe ni videti nikjer. Noben virtualni profil se ne ujema s tvojim imenom ali obrazom. Mogoče si se mi predstavila z lažnim imenom. Ali pa si prosila katerega izmed kirurgov, da ti spremeni virtualni profil? Ali si bila nemara ena izmed tistih redkih bitij (kot postajni logotipi, davno izumrli), ki niso uporabljala virtualnih aplikacij? Si bila samo piš vetra v moji domišljiji, produkt digresije, nekaj, kar bo izginilo, ko bo spomin nate zbledel?

Nora Blu. Prenesel sem glasovno sporočilo in čakal, v upanju, da odgovoriš. Po-slu-šaj-to-le, prosim.

Izvlekel sem škatlico z vžigalicami. Prižgal sem eno izmed treh preostalih vžigalic. Mož z obrazom kuščarja zraven mene sploh ni zaznal vonja; zanj svet izven okvirja njegovega zaslona preprosto ni obstajal. Poskušal sem zažgati vžigalico od enega konca do drugega, kot si mi pokazala, previdno sem prijel dogorelo konico z dvema oslinjenima prstoma, ne da bi pretrgal tanko črno vlakno. Mogoče sem verjel, da bo, če mi uspe, to nekako povzročilo, da se bo na zaslonu izpisal odgovor na moje sporočilo. Bilo je skoraj kot nekakšna invokacija.

Hotel sem verjeti, da je mogoče, da tudi če te ne morem najti, lahko ti najdeš mene. Na vmesniku. Ob gledanju skozi okno. Na jezikovnih kanalih. Nekje.

Pomagajte nam izbrati logotip za naslednjo postajo. Če se strinjate, pomežiknite enkrat. Če se ne strinjate, ne pomežiknite, niti enkrat, dokler vam svetloba zaslona ne zažge mrežnice in ne prenesete več. Ker logotip komunicira hitreje kot tisoč jezikov.

Ne pozabite izbrati svojega najljubšega jezikovnega kanala. Pozabite na pogovor z osebo, ki sedi poleg vas. Po-slu-šaj-te-to-le, prosim.

Plamen je nadaljeval svojo pot.
Povezave. Zveze. Digitalni labirinti.

Semiotika logotipov vlaka 2051 ni bila zasnovana z namenom, da jo vsi razumejo; zasnovana je bila da pozabite, da je imela oseba zraven vas svoj lastni jezik. Pod nerazumljivim brenčanjem vlaka in njegove kolektivne favne, nad oblačkom, ki ga je ustvaril vsak posamezen par slušalk. Vsi smo bili nepismeni. V imenu navideznega mirnega soobstoja.

Kateri jezik bi govoril mož z obrazom kuščarja zraven mene?

Uspelo mi je zažgati celo vžigalico. Toda nič se ni zgodilo. Moje upanje na tvoj odziv se je razblinilo skupaj z zadnjimi vzdihljaji dima. Plazapp je bila polna in moj obupan klic k tebi je postajal vedno bolj zakopan pod tisočimi drugimi sporočili, vsemi neodprtimi in neprebranimi. Nora Blu, ali si slišala? Si morda poslala odgovor, ki se je nato izgubil med tisočimi založenimi poslanicami? Izgubiti se je bila edina pot. Vlak je nadaljeval s potovanjem. 1.200 hrupnih, gluhih in nepismenih kilometrov na uro, znova in znova, brez konca, neskončno nezno.

Pisal sem zate.

Če te že nisem mogel najti, je mogoče obstajala vsaj možnost, da ti najdeš ta zvezek. Hotel sem verjeti, da bi lahko bila na drugi strani lista; obupano sem se oklepal ideje, da bi lahko brala te besede, obupano sem želel vedeti, da boš razumela, slišala in začutila jezik teh vrstic. Da bi bil prepričan, da je to, kar počnem, resnično. Potreboval sem te, Nora. Potreboval sem te, da ti pišem, da se s teboj pogovarjam. Čeprav sem imel občutek, da se odmikam korak dlje od tebe z vsako stranjo, ki sem jo napisal.

Kaj je bil sicer smisel utopije?

In kaj, če bi moj zvezek padel v roke komu drugemu, nekoč v daljnji prihodnosti? Tudi sam ne bom živel večno, ampak zapisane besede pa mi morda celo lahko; te stvari imajo grdo navado, da trajajo večno. Ampak, kdo bi bil potem *Ti*? Če bi bila ti nekdo drug namesto Nore Blu, ko bi to brale druge oči, za koga sem potemtakem pisal?

Opomba tebi: opravičujem se za vse napake in prečrtane besede.

Oprosti, da sem ti opisal Norin obraz, o, upanja polni hipotetični bralec prihodnosti. Oprosti, da sem ti opisal barvo njene kože in tetovažo, ki se je počasi spuščala v njeno ohlapno poletno majico. Oprosti, da sem se ustavil pri vonju njenih skuštranih kodrastih las in pri njenih temnih očeh z modrimi vekami.

Sprašujem se, kateri jezik govoriš? Kot je nekoč dejala Nora: samo predstavljaš si. Samo predstavljaš si, da ta zvezek najde prevajalec, in samo predstavljaš si, da bi se civilizacija do takrat tako zelo spremenila, da nekatere izmed zapisanih besed ne bi bile več v rabi.

Opomba prevajalcu: opravičujem se, ker nisem razložil pomena teh davno izgubljenih besed.

Prosim, brez oklevanja si izmisli svoje besede namesto mojih. Piši globoko iz srca.

Prosim vedi, da sem pisal (tudi) zate, ko sem neovirano izbruhal vse, kar sem imel povedati o neznosni favni tega prekletega vlaka, v kanal z odplakami. Potreboval sem nekoga, ki bi bil *ti*, Noro, prevajalca, bralca. Izgovor, da uporabim jezik. Toda v resnici sem govoril samo sam s sabo.

S tem vlakom je potovalo celo mesto.

Plazapp je bila polna.

Ampak nobenega *ti* ni bilo.

Zakričal sem. Po-slu-šaj-te-to-le, prosim! Enkrat. Po-slu-šaj-te-to-le, prosim! Dvakrat. Več kot prepričljivo, obupano. Po-slu-šaj-te-to-le, prosim! Trikrat. Nihče me ni pogledal. Četrtrič nisem niti prišel do konca. Po. Slu. Šaj. Ali se je človek-kuščar zraven mene obrnil v moji smeri? Nemogoče. Ni šans.

In če bi si ga upal ogovoriti, tako kot si ti mene? Hvala, si rekla, hvala za vse, kar sem napisal o tebi v svojem zvezku. Pa bi se moral jaz zahvaliti tebi, da si mi dala pogum, da spregovorim. Le kaj bi mi povedal človek-kuščar? Kaj bi jaz povedal njemu?

Ali je sploh govoril naš jezik? Morda pa se je le ozrl, ker je zaznal odsotnost zvoka, ko sem nehal kričati. To je vse. Mogoče pa je razumel moj jezik in se samo pretvarjal, da ga ne, ker ni hotel govoriti z menoj. Preden sem te spoznal sem tudi jaz raje poslušal glasbo na slušalkah; brez besedila, samo instrumentalna glasba, izolirana od hrumenja v ozadju vagona. Sicer pa, kakorkoli, prositi sopotnika, naj sname svoje slušalke, je veljalo za višek slabih manir. In, da ne omenjam, za izredno čudno obnašanje na sploh. Ali smo se res spustili do točke, ko z nikomer več ne govorimo v živo? Saj ni bilo važno. Odločil sem se tvegati.

V materinščini ali v katerem drugem jeziku. Tako, kot si to naredila ti, z nasmeškom. Več drugih jezikov je bilo, v katerih bi lahko poskusil, če tisti, ki sem jih obvladal, ne bi delovali: v nekaterih bi se še kar znašel, naučil sem se jih na prevajalskih seminarjih, druge sem delno razumel, to sem odnesel od preklapljanja med jezikovnimi kanali na računalniku. Konec koncev ne more biti tako težko komunicirati z osebo, ki sedi zraven mene. Izmed sedem tisoč sto enajstih jezikov, ki so se govorili na vlakcu, sem lahko izbiral med enajstimi.

Preprosto pogledal bi ga in začel govoriti. Tudi, če ne bi govorila istega jezika, bi lahko še zmeraj gestikulirala, dokler ne bi našla načina, da se razumeva. Dokler ne bi naletela na jezikoslovno postajo. Živijo. Moje ime je Inko. Tako bi začel. Eno roko bi položil na svoja prsa in rekel: Inko. In-ko. Potrkal bi se po prsah, z drugo roko pa bi kazal proti njemu, s privzdignjenimi obrvmi, češ: in tvoje ime? Moje ime je In-ko. In tvoje? Najprej imena. Da doženeva, kdo sva. In potem možni jeziki. Poskusiti ugotoviti, ali govori katerega izmed jezikov, ki jih govorim tudi sam, oziroma ali je vsaj sposoben razumeti kakšnega. Imena in potem jezik.

Ne, počakaj: najprej nasmešek, to bi bilo najbolje, se mi zdi. Roko položim na njegovo ramo, čisto prijateljsko, da pridobim njegovo pozornost in ga hkrati ne prestrašim ali vznemirim. In potem nasmešek. Kot hostese, trajnostni nasmešek. Ja. In potem imena in za tem jeziki. Nasmešek, imena in potem jezik.

Le kaj lahko izgubiva, če poskusiva?

Sprožil se je alarm.

Na vlaku 2051 je bilo vse tukaj.

Na vlaku 2051 je bilo vse zdaj.

Na vlaku 2051 je bilo vse hitro.

Plazapp je bila polna. Posnetki aretacije so hitro zaokrožili po vseh vmesnikih. Šlo je za gladko tekočo, spoštljivo, profesionalno in eksemplarično operacijo v izvedbi hostes; idealen način za ilustracijo novega, četrtega osnovnega pravila obnašanja na vlaku. Nobene religije, nobenih zastav, nobenega joka in najnovejše, nobenega dotikanja. Posnetek aretacije je postal idealen izobraževalno-informativni material za ilustracijo tega, kar naj bi se po zakonu o mirnem soobstoju zgodilo vsem, ki bi kršili kateregakoli izmed posodobljenih pravil. Zlahka razumljivo vsem kulturam, jezikom in rasam na vlaku 2051. Besede niso potrebne.

Posnetek je jasno prikazal, kako se neki potnik dotakne ramena drugega potnika, in to večkrat zaporedoma. Žrtev ramena dotikajoče se zlorabe je pritisnila ikono za alarm na svojem zaslonu in se skušala umakniti stran od svojega napadalca-dotikovalca, stiskajoč svoje telo daleč nazaj, ob okno, kolikor se je le dalo. Od trenutka, ko se je prižgala rdeča opozorilna luč, do prihoda hostes, je žrtev ostala v tem položaju, kar ilustrira resnost napada. Moški ni pri tem poskušal nobenega drugega odziva, ni poskušal dotakniti se napadalca nazaj, niti v samoobrambi, saj bi bilo to ravno tako nevarno kot znova kršiti novo, četrto osnovno pravilo.

Napetost na posnetkih je bila očitna. Dotikovalec ramen je nadaljeval svoj napad, medtem ko je žrtvin obraz jasno razkrival gnus in grozo. Občutki so bili tako intenzivni, da so skorajda spominjali na žalost in so žrtev očitno pripeljali do roba tveganja, da prekrši tretje pravilo. Žrtvi je res trda predla, a pritisnil se je čisto tesno ob okno in uspelo mu je nekako zadržati solze, ki so grozile, da se mu naberejo v očeh. Dobro mu je šlo. Kmalu so prišle hostese in zadeve spet spravile pod kontrolo. Skupno deset jih je prišlo, točno tako, kot je narekoval novi protokol, zasnovan za ravnanje v primerih kršenja pravila mirnega soobstoja: pet hostes iz vsake strani vagona.

Kršitelju so vljudno ponudili masko in ga povabili, da globoko vdihne smejalni plin, ki se je nahajal v njej; smejalni plin, ki ga je priporočalo devetdeset odstotkov vseh virtualnih lekarnarjev kot najboljši način za sproščanje napetosti in zmanjševanje vpliva potencialno problematičnih situacij. Ne da bi se ga dotikale, so hostese kršitelja spoštljivo povabile, naj se pomakne vzdolž prehoda, pri čemer njihovi trajnostni nasmeški niso popustili, niti za trenutek. Potem so ga zaklenile v enega izmed modulov za recikliranje smeti na vlaku 2051. Gladko tekoča, nepozabna aretacija, izvedena brez dotikanja, brez joka, brez religije in brez zastav.

In vse posneto do najmanjše podrobnosti. Plazapp je bila tistega dne polna. Pravi trenutek za javno objavo. Posnetek so predvajali znova in znova, medtem ko je vlak nadaljeval svoje potovanje. Zato, da se tak primer kršitve pravil ne bi nikoli več ponovil.

Na vlaku 2051 je bilo zmeraj mirno. Še naprej je v sebi prevažal vsa mesta. Nova je razstavil, in tudi stara, ki so nekoč pomenila prihodnost. Na vlaku 2051 je bilo zmeraj veliko raznolikosti. Tam so bili ljudje obeh spolov in vseh možnih starosti iz celotne Evrazije ter cela vrsta različnih kultur in jezikov. Na vlaku 2051 je bilo zmeraj toplo. Ko so se temperatura in podnebne razmere zunaj spremenile, je lahko na vlaku predzadnja vžigalica previdno dogorela povsem do konca, od glave do pete, tako kot predzadnji žarek upanja.

Tik preden je vlak 2051 spet peljal mimo utopije, je enega izmed vagonov zajel požar.

Vlak je preprosto odvrigel zunanjo plast kože kot gromozanska kača. Za seboj je pustil počrnele biorazgradljive ostanke. Odbrzal je naprej, daleč stran, sledeč liniji preko pokrajine in brišoč svojo sled med premikanjem naprej. Na tleh, poleg počrnelih ostankov, je ležalo človeku podobno bitje z iztegnjenimi udi.

Mimo telesa je pripeljal še en vlak, čisto blizu, in potem še eden. Švissst. Še več vlakov je prihajalo in odhajalo, kot bi veter razpihoval oblake. Iz vzhoda in na vzhod. Iz zahoda in prek stoletij. Od severa in od juga. Od nikoder do nedoločene destinacije. Z več ali manj vagoni so gradili so svoja neskončno trajnostna mesta-postaje.

Razdalje in meje so bile izbrisane. Obaba. Etiopija. Suza. Brez ustne tradicije so imena mest izginila. Xian. Samarkand. Karakorum. Cel geografski kontinent. Khunjerab. Mezopotamija. Finisterre. Pod vladavino gibanja.

Visoko zgoraj so lebdeli štrenasti oblaki in na modrem nebu izrisovali venomer spreminjajoče se vzorce. Pod sunki severnega vetra so se iz njih na nizko visečih oblakih spletali kodrasti prameni. Nagibajoča se srebrnkasta luna je visela visoko nad obzorjem in razsvetljevala mrko, temno sivo ozadje. Barve drobcenih zvezd na nebu so počasi izginjale. Po kovinsko modri gladini fotovoltaičnega morja ni poplesoval niti en sam odsev.

Srebrnkasta luna je sipala svoj bledeči sijaj preko mrzlega črnega neba. Vrhove gora je znova prekril sneg. Na planetu, ki ga nihče nikoli ni obiskal so se letni časi spreminjali vedno hitreje.

Črna pika stoji na dveh nogah. Človeku podoben sesalec stoji drobcen kakor mravljica na robu brezmejnosti te orografske nesreče. Dolgo časa je zrl v daljavo, dokler ni nenadoma naredil koraka naprej. In potem še enega.

In potem še enega.

Proti obzorju.